

Občutljivcu.

Onemil si sred govorice,
razpalila kri ti je lice,
ko nekdo besedico žali
v nedolžni ti rekel je šali.

„Gospôda —!“ Ni dalo ti dalje,
spet gôvor in dih ti zastal je.
„Gospôda, ta pes naj me blati?“
Zaklel si, izginil med vrati.

Med vrbami sredi ravnice
v potoku šumljajo vodice;
čuj, básni prijatelj, tje kreni
in kamen tam v strugo zaženi!

Če jasni vstrepečejo vali,
dno čisto v vodâh se zrcali;
tako pa bo sodba ti druga,
če kalna razplavi se struga.

Jožef Volc.

Mlaj.

Sred vasi
pa mlaj stoji
visok in slok.

Kaj je mar
mu solnčni žar
z nebâ višav?

Mlaj-mrlič
ne čuje nič
že teden dni.

Včasih le
na vrh zmaje
z gorovja dih.

Vrh sahneč
na vek mu več
ne bo zelen.

Mlaj-mrlič
ne čuti nič
že teden dni ...

Jok, pokop ...
Pogrebcev trop
glasnó ihti.

Gôzdnih vil
pozdravek mil
mu nosi v dol.

Kaj mu zdaj
razceveli gaj
ob vznožju mar?

Zbor pojoč
še pozno v noč
bedí pod njim.

Mlaj-mrlič
ne vidi nič
že teden dni.

Aj, šušti
nekdanjih dni
povest takrat ...

Jožef Volc.

Večer.

Nad mano šepet dreves
škrtanje čričkov vmes,
in hrostov brenčanje,
kobilic cvrčanje,
komarjev pivpikanje
in čukov skovikanje.

Po nebu pa mesec veslari
v rudečem kolobari
ter mene gleda v travi,
pa to-le mi pravi:
„Ahá, revni zemlje ti sine,
kaj ljubi se ti moje zlatnine?“

A jezen mu jaz prerekam:
„Pred zlatom nikdar ne poklekam!
Zakaj, kjer je dosti zlata,
prebito je tam malo duha.
Zato imam rajši po žepih sušo
kot puhlo in prazno dušo.“

F. S. Finžgar.